

STRAŠNA OPTUŽBA PROTIV CRKVE

(Isa. lix 1-21, Lautov Prevod)

1. GLE, Jehovina ruka nije prekratka, tako da ne može spasiti; Niti je njegovo uvo postalo tupo, tako da ne može čuti.
2. Već su vaša bezakonja napravila razdvajanje Između vas i vašeg Boga; I vaši gresi su sakrili Njegovo lice od vas, da on ne čuje.
3. Jer su vaše ruke zagađene krvlju, I vaši prsti bezakonjem; Vaše usne govore neistine, I vaš jezik mrljao je zlobu.
4. Niko nije preferirao svoju parnicu u pravdi, I niko se nije zalagao u istini; Verujući u ništavilo, i govoreći laži; Začevši zloću, i rađajući bezakonje.
5. Izležu jaja baziliska, I pletu paukovu mrežu; Onaj koji jede od njihovih jaja umire; A kada je smrskano, poskok izbija.
6. Od njihovih mreža odeća neće biti napravljena; Niti će se pokriti svojim delima; Njihova dela su dela bezakonja, I delo nasilja je u njihovim rukama.
7. Njihove noge brzo trče na zlo, I žure da prolju nedužnu krv; Njihove misli su misli bezakonja; Razaranja i nesreća su na njihovim stazama.
8. Ne znaju put mira; Niti postoji bilo kakve pravde na njihovim stazama; Napravili su sebi krive staze; Ko god ide njima ne poznaje mir.
9. Prema tome pravo je daleko udaljeno od nas; Niti nas pravda pretiče; Tražimo svetlo, ali gledamo tamu; Bistrinu, ali hodamo u mraku.
10. Pipamo zid, kao slepci; I lutamo, kao oni koji su lišeni vida. Spotičemo se u podne, kao u sumrak; Usred poslastica, kao među mrtvima.
11. Svi stenjemo, kao medvedi; I kao golubice, neprestano kukamo. Tražimo pravdu, a nijedne nema; Spasenje, a daleko je udaljeno od nas.
12. Jer su naši prestupi umnoženi pred Tobom; I naši gresi donose optužbu protiv nas; Jer se naši prestupi čvrsto drže za nas; I naša bezakonja priznajemo.
13. Pobunom, i laganjem protiv Jehove; I okretanjem nazad od sledjenja našeg Boga; Govorenjem uvrede, i začecem pobune; Smišljanjem iz srca lažljivih reči.
14. I pravo se odvratilo; I pravda stoji daleko; Jer se istina spotakla na otvorenoj ulici; I pravednost nije bila u stanju da uđe.
15. I istina je potpuno izgubljena; I onaj koji izbegava zlo, izložio je sebe da bude opljačkan; I Jehova je video to, I nije mu se svidelo, to što nije bilo pravice.
16. I video je da nije bilo čoveka; I začudio se što nije bilo nikog da posreduje; Onda je njegova sopstvena mišica donela spasenje za njega; I njegova pravednost, podržala ga je.
17. I obukao je pravednost, kao oklop za grudi; I kaciga spasenja je bila na njegovoj glavi; I obukao je haljinu osvete za svoju odeću; I ogrnuo se revnošću, kao plaštom.
18. Moćan je da naplati; On koji je moćan da naplati će uzvratiti; Gnevom svojim protivnicima, naplatom svojim neprijateljima; Udaljenim obalama naplatom će uzvratiti.
19. I oni sa zapada će poštovati Jehovino ime; I oni sa sunčevog izlaska njegovu slavu; Kada će on doći, kao reka ispravljena u svom toku, Koju snažan vetar tera dalje.
20. I Iskupitelj će doći na Sion; I odvratit će bezakonje od Jakova, kaže Jehova.
21. I ovo je zavet, koji pravim sa njima, kaže Jehova: Moj Duh, koji je na tebi, I moje reči, koje sam stavio u tvoja usta; One neće otići od tvojih usta, Niti od usta tvog semena, Niti od usta semena tvog semena, kaže Jehova; Od sada pa zauvek.

U pedeset osmom poglavlju imamo direktnu reč od Gospoda svakom ko će čuti, govoreći im da pokažu njegovom narodu njihove prestupe; u ovom poglavlju očigledno imamo nadahnutu reč proroka, u skladu sa tom naredbom. Prorok sada, u ime Gospoda, postavlja pred narod koji je zatvoren u svojoj samopravednosti tačno stanje njihovog slučaja, i to nije ni na koji način prijatna slika za posmatranje. Strašniju optužbu bi bilo teško pronaći, a užas je uvećan znanjem o činjenici da ona ne navodi ništa osim istine. Neka niko ne kaže, „To ne znači ja; siguran sam da nisam kriv ni za jednu od ovih iznetih stvari“; prorok Isaija svrstava sebe sa ostalima i priznaje sebe za grešnika. Prorok Danilo, o kojem čitamo samo dobro u Bibliji, priznao je za sebe da je kriv za sve grehe koji su doveli do zatočeništva Izraela. Vidite njegovu molitvu u Dan. ix 3-20. Najbolji ljudi na svetu su oni koji sami priznaju da su najveći grešnici i koji se uzdaju u Božju milost.

BOŽJA SPREMNOST DA ČUJE

PAŽLJIVO zapazite razliku u Lautovom prevođenju drugog stiha, od obične verzije. Naša verzija nepravilno kaže, da Gospod „neće čuti“; dok tekst jednostavno navodi razlog zašto Gospod ne čuje. Njegovo uvo nije tupo, ali i najoštrije uvo ne može čuti pod određenim uslovima; a uslovi ovde su da nijedan zvuk ne dolazi do Gospodnjih ušiju. Nema prave molitve za oprost, i prema tome nema ništa za Gospoda da čuje. Razlog zašto Gospod ne čuje je naveden u trećem stihi, i samo je ponavljanje onog što je navedeno u prvom poglavlju, stih petnaest. Ruke su zagađene krvlju i prsti bezakonjem, i usne govore neistine. Sve što Gospod ima da da je život, — život koji uključuje sve. Hrist je došao na ovaj svet ni zbog jednog drugog razloga nego da da život. Vidite Jovan x 10. Ne postoji nijedna druga stvar za koju treba da se molimo

Gospodu, osim za život. Međutim kada se neko prividno moli Gospodu za život, a u isto vreme uništava život, on pokazuje da nema iskrenosti u njegovoj molitvi; njegove reči uopšte nisu reči. Poteškoća nije sa Gospodnjim uvetom, već sa rečima onog koji se moli. Postupci uništavaju reči.

Gospod će čuti svaku iskrenu molitvu. On čuje svaki vapaj, svaki uzdah za izbavljenje. „Jer on gleda dole sa visine svoje svetinje; sa Neba je Gospod posmatrao zemlju; da čuje uzdahe zatvorenika; da oslobodi decu smrti.“ Ps. cii 19, 20, R. V, margina. „Zbog tlačenja ubogih, zbog uzdisanja potrebitih, sada ću ustati“, govori Gospod; „u sigurnost ću ga izvesti od onoga ko na njega dahće.“ Ps. xii 5. Ne postoji nerazgovetan uzdah za izbavljenje, koji je previše slab za Gospoda da čuje, jer on sluša da čuje, i on razume jezik neme zemlje; ali najglasnije molitve, iskazane najprefinjenijim jezikom, kada proističu iz neiskrenog srca, su u njegovim ušima ništa osim zamršene buke.

SVI SU KRIVI

BRZOPLETI čitalac ovog poglavlja će misliti da je ono upućeno najstrožijim ljudima na zemlji; ali je činjenica da je upućeno navodnoj hrišćanskoj crkvi. Nije to samo Veliki Vavilon, u kojem su pronađeni „robovi i ljudske duše“ (Otk. xviii 13), koji je pomenut ovde, već i crkva koja je predstavljena jednom od zvezda u Hristovoj desnoj ruci, i koja kaže, „Bogata sam, i obogatila sam se“, ne znajući da je „bedna, i jadna, i siromašna, i slepa, i gola“. Otk. iii 17. Optužba je protiv samopravednih, čiji putevi su spolja tako ispravni da misle da nemaju nedostatak.

Dokaz o ovom je pronađen u poređenju ovog poglavlja sa prva tri poglavlja Rimljana. Prvo poglavlje te knjige iznosi grehe pagana, koji se u svojoj slepoci klanjaju drvetu i kamenu. Drugo poglavlje počinje sa pogotkom u pravo mesto, „Zato nemaš izgovor, o čoveče, ko god bio ti koji sudiš; jer u čemu drugome sudiš, sam sebe osuđuješ: jer isto činiš ti koji sudiš“. Prolazimo kroz drugo poglavlje i u treće, kroz poređenje pagana sa navodnim sledbenicima Gospoda, dok ne dođemo do razgovora, koji sadrži citat iz poglavlja Isaije koje proučavamo: „Šta onda? Jesmo li mi bolji nego oni? Uopšte nismo; jer smo ranije optužili i Jevreje i Neznabošce da su svi pod grehom. Kao što je pisano: ‘Nema pravednoga, ni jednoga, nema onoga ko razume, nema nikoga ko traži Boga. Svi su zastranili, zajedno su postali beskorisni: niko da čini dobro, nema ni jednoga. Grob otvoren grlo je njihovo, jezicima svojim varaju, otrov zmijski pod njihovim je usnama, usta su im puna kletve i gorčine, noge su im hitre da proliju krv, razaranje i nevolja na njihovim su putevima i put mira nisu upoznali: nema straha Božjega pred njihovim očima.“ Rim. iii 9-18. Isti izvor ne može izliti u isto vreme i slatku i gorku vodu; prema tome kada čitamo da su njihova usta puna gorčine, znamo da nikakva prava molitva ne izlazi za Gospoda da čuje.

SAMOPRAVEDNO NEZNAJENJE

MEĐUTIM neko će reći, „Znam da ne činim ništa od stvari za koje se ovde optužuje“. Tač-

nija izjava bi bila, „Ne znam da činim ništa od ovih stvari“. Zato Gospod kaže, „Pokaži mom narodu njihove prestupe.“ Ako bi ih znali, ne bilo potrebe da se pokažu. Međutim slučaj je toliko hitan da je naredba, „Vičite glasno“. Jedina opasnost za celo čovečanstvo je samopravednost. Jedina potreba svih ljudi je da prepoznaju Božju pravednost u Hristu kao jedinu pravu pravednost, i jedinu stvar u kojoj je večan život. Opasnost navodnih hrišćana, čak i onih koji su poznali spasonosnu Gospodnju silu, je od zaboravljanja njihove apsolutne zavisnosti od Boga, i u razmišljanju da su dostigli nešto svojom sopstvenom dobrotom, ili da mogu ići dalje silom koju priznaju da su primili od Gospoda, ali za koju misle da su je toliko učinili svojom sopstvenom da se mogu odreći bilo kakvog daljeg dara od njega. Ljudi nikada na taj način ne stavljaju slučaj na same sebe; ako bi stavljali ne bi bili prevareni; ali to je u stvari način na koji navodni sledbenici Gospoda padaju u težak greh.

SAMO JEDNO JEVANDELJE ZA SVE

Ovo poglavlje, uzeto sa svojom upotrebom u Novom Zavetu, pokazuje nam da postoji samo jedno Jevanđelje — samo jedan smer propovedanja — za sve ljude, nebitno kakvo je njihovo ispovedanje, ili ako i ne čine nijedno. Samo isto Jevanđelje koje spašava čoveka sveta, je ono koje mora biti neprestano propovedano Hristovoj crkvi, ne samo da bi se povratile luralice, već i da se zadrže verni. Prva stvar koja treba da bude propovedana grešniku koji treba spasenje od svojih greha, je Hrist Spasitelj, i on nikada ne može doći izvan te potrebe. „On će spasiti svoj narod od njihovih greha“; a ono što ih spasa od krivice njihovih greha, je ono što ih čuva od ponovnog padanja u njih. Tokom beskrajsnih vekova večnosti, biće to Hristov krst, i ništa drugo, što će držati iskupljene svete u slavi. Prema tome, „Bože sačuvaj da se trebam ponositi, osim u krstu našeg Gospoda Isusa Hrista“. Neka se niko ko sebe naziva hrišćaninom ne žali na bilo kog propovednika Jevanđelja, što „nam propoveda baš kao da smo bili grešnici“. Ako ne čini tako, on nije verni Hristov propovednik. Hrišćanin koji je živ i raste u Hristovoj milosti i znanju, nikada se ne bi tako žalio. Ko god tako čini, a često smo to čuli, pokazuje da je nesvesno u najvećoj mogućoj opasnosti.

ISPRAZNO SAMOPOUZDANJE: SAMOOBMANA

LJUDI o kojima se ovde govori su oni koji se „uzdaju u ništavilo“, umesto u Boga. Oni su samopravedni iz Rimljana ii i iii, koji su jednako grešni sa paganima. „Kako?“ kaže neko; „Nikada nisam ubio nikoga, i nikada se nisam zakleo u svom životu, i nikada nisam obožavao idola“. Sigurno, samopravedan čovek nikada ne misli da je počinio teške grehe običnog grešnika. Da je mislio, ne bi bio samopravedan. Upravo zato glasna vika mora da bude data, da ga probudi iz njegovog omamljenog stanja. Hajde da ispitamo slučaj na minut, i ne trebamo da izdvojimo nijednog pojedinca, već da uzmemo prvog čoveka na kojeg naiđemo. To jest, svako može staviti pitanje na sebe: —

„Da li si uvek poštovao život koji ti je Bog dao, i koristio ga na najbolji mogući način? Da li ga nikada nisi uopšte protraćio na bilo koji način?“ Primorani smo da se izjasnimo krivim. Onda smo krivi za ubistvo; uzeli smo život koji nam nije pripadao; prolili smo nedužnu krv. Ne postoji neutralan pravac; onaj koji aktivno ne voli Gospoda, mrzi ga; dakle onaj ko primi Gospodnji život, — Hristovu krv, — i ne koristi ga na njegovu slavu, već ga trači, kriv je za Gospodnju krv; a koji gori slučaj ubistva tu ikako može biti?

Da li posle ovog treba da ulazimo u pojedinost sa drugim zapovestima? Ne treba da pitamo, „Da li nikada nisi koristio Gospodnje ime nepotrebno?“ već samo, „Da li kao navodni hrišćanin nikad nisi učinio ili pomislio stvar koja je u najmanjem stepenu suprotna savršenstvu Hristovog života?“ Svako zna da je učinio mnogo stvari koje su bile sramotne za Gospoda. Onda je uzeo Gospodnje ime uzalud. I baš jednako sigurno kao što smo ikada konsultovali naše sopstveno zadovoljstvo ili lagodnost ispred Božje slave, imali smo druge bogove pred njim. I tako možemo ići kroz sve zapovesti, i dokazati celom svetu, i grešniku i navodnom svecu, da smo krivi pred Bogom, — krivi za najteže zločine.

HRIST JEDINA NADA

„Ko onda može biti spašen?“ Odgovor je direktan i jasan: Niko ne može biti spašen, ako se uzda u svoju sopstvenu pravednost; ali uzdanjem u Hristovu pravednost, postoji spasenje za sve. Nijedan čovek ne može isplesti haljinu koja je ista više od prljavog dronjka; to ga ne može pokriti. „Njihove mreže neće postati odeća, niti će se oni pokriti svojim delima.“ Bog je činio dela i napravio haljinu koja je obilno dovoljna da pokrije celu ljudsku rasu; ali o ovoj odeći ćemo govoriti detaljnije kada dođemo do šezdeset prvog poglavlja.

PLJAČKANJE PRAVEDNIKA: TEŽAK TEST

„ONAJ ko odstupa od zla čini sebe plenom“, ili, „izložio je sebe da bude opljačkan“. Prostor neće dopustiti ništa više od vrlo direktnog komentara o ovom. Konkurencija je veoma žestoka u ovom svetu, posebno u ovim danima. Slučaj je, što će svako prepoznati to, da je čovek koji je savestan odsečen od mnogo načina za „zaradivanje novca“, koji su uspešno usvojeni od beskrupuloznih.

Međutim to nije sve: strogo pošten čovek u poslu ima veliku šansu da mu posao bude oduzet od bližnjih u istoj struci. Postoje, na nekim mestima, bar, određene delatnosti, dovoljno legitimne same po sebi, u kojima je kvarno postupanje toliko rasprostranjeno, da čovek koji ne stavi svoju savest u svoj džep, i „radi kao što drugi rade“, ne može „uspjeti“. Niti je to sve. Proročanstvo koje proučavamo se odnosi na poslednje dane, i pošto je Gospodnji dolazak blizu, naredba je da se više glasno, i da se ne štedi da se Božjem narodu pokažu njihovi gresi, već da se objavi njegova cela istina. U skladu sa tim Šabatna istina, koja je bila toliko dugo zaboravljena, je predstavljena u poglavlja p-

deset šest i pedeset osam. Čemu se poslovan čovek izlaže ako počne da drži Božji sveti dan umesto Sotonin falsifikat? — Neprestano čujemo odgovor: „Ako ću držati Šabat, izgubiću moj položaj“, ili, „Moraću da se odreknem mog posla“. Čak i u vezi sa nedeljom, imamo to stalno ponavljano da je zakon neophodan, da primora sve da drže dan, kako oni koji žele da ga drže ne bi izgubili svoja radna mesta ili svoj posao. Koliko mnogo više, onda, mora biti slučaj to da onaj ko drži Gospodnji Šabat, suprotno ljudskom zakonu i običaju, izlaže sebe da bude opljačkan? Nemamo sliku lagodnosti i blagostanja u ovom svetu, kao što ovaj svet smatra blagostanje, da je držimo pred onim kojem objavljujemo svu Božju nameru. Vreme će tek doći kada će izaći dekret da će svako ko bude držao Gospodnji Šabat umesto nedelje otpale crkve, biti ubijen (Otk. xiii 16, 17); i to će biti test: da li se ljudi mogu uzdati u Božja obećanja o životu, suočeni sa čovekovom pretnjom smrću.

SILA KOJA IZBAVLJA

Bog je Spasitelj svog naroda. Iako on podnosi dugo čovekove puteve, njegovo dugo trpljenje je spasenje. On ne zaboravlja. Izbavitelj će odvratiti bezbožnost od Izraela. Ali spasenje pravednih znači uništenje bezbožnih. „Onaj koji veruje, i kršten je, biće spašen: a onaj koji ne veruje biće proklet.“ To je Jevandeoska poruka, i jedan deo je jednako tačan kao i drugi. Jeste, „Onaj koji ne veruje je već osuđen“. Jovan iii 18. Hristov krst, u kojem jedino postoji spasenje, i koji je otkrivanje Božje ljubavi prema čoveku, ima u sebi uništenje grešnika; jer to je samo zato što je Hrist učinjen grehom za nas, i uračunat je među prestupnike, da je visio na krstu. Prema tome, svi koji ne umru u Hristu na krstu, prihvatajući ga kao svog Spasitelja, moraju biti pobijeni tim krstom u svojoj sopstvenoj ličnosti, bez bilo kakve nade za spasenje. Božje spasenje je kao silna reka, koja juri dalje između uskih obala, i gonjena jakim vetrom. Toliko je moćan Gospod da odnese bezbožne: ali njegova moć da uništi grešnike na poslednji dan, je samo njegova moć da uništi greh u nama u ovo sadašnje vreme.

Tako da vidimo da ne čini nikakvu razliku sa činjenicama, bilo da čitamo stih 19 kao u Lautu i Reviziji, ili, kao u običnoj verziji, „Kada neprijatelj navali kao poplava, Duh Gospodnji će podići barjak protiv njega“. Izneta istina je da će Gospod pomesti greh i grešnike kao sa poplavom, a ta poplava je reka života sa Božjeg prestola. To je, zaista, Božji Duh, koji novi zavet, sklopljen sa „Izraelovim domom i Jakovljevim domom“ na Gospodnjem dolasku, osigurava svakom verniku kao njegovo vlasništvo tokom naraštaja večnosti. Usred gneva Bog se seća milosti (Av. iii 2), zato što je gnev koji uništava zle samo odbačena Gospodnja milost, koja traje zauvek.